

Vår dato 31.08.2020	Din/Deres dato	Saksbehandler Iversen/Rabben
800 80 000 Skatteetaten.no	Din/Deres referanse 202005754	Telefon 40806730
Org.nr 974761076	Vår referanse 2020/3541	Postadresse Postboks 9200 Grønland 0134 OSLO

Reguleringsmyndigheten for energi
pb 5091 Majorstua
0301 OSLO
rme@nve.no

Høring av ekstern rapport om håndtering av fordring ved felles fakturering av kraft og netjtjenester

Innledning:

Vi viser til høring av ekstern rapport om håndtering av fordring ved felles fakturering av kraft og netjtjenester, datert 18. juni 2020. Rapporten beskriver utfordringer ved dagens "gjennomfaktureringsmodell", herunder spørsmål knyttet til skatte- og avgiftsmessig tap på fordring ved manglende betaling fra kunden.

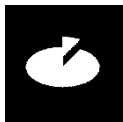
Rapporten forslår to modeller som løser utfordringene ved dagens modell, hhv. "underleverandørmodellen" og "tilbakebetalingsmodellen". Skattedirektoratets konklusjon er at "tilbakebetalingsmodellen" bør velges.

Skattedirektoratet har følgende merknader:

Muligheten for skatte- og avgiftsmessig fradragsføring av tap har vært tema i dialog mellom Skatteetaten og kraftbransjen tidligere. Det vises bl.a. til Skattedirektoratets brev til Norges vassdrags- og energidirektorat av 30. august 2018 som konkluderer med at det etter gjeldende regelverk ikke er anledning til å tilbakeføre merverdiavgift i tilknytning til manglende betaling av nettleie fra sluttbruker.

Rapporten skisserer to alternative løsninger på utfordringene knyttet til dagens "gjennomfaktureringsmodell". I høringsbrevet bes det spesielt om innspill på

- *Hvilken modell som er foretrukket og hvorfor, inkludert synspunkter på kostnader forbundet med de ulike modellene.*
- *Eventuelle behov for endringer i kravene i avregningsforskriften til sikkerhetsstillelse og forfallstidspunkt for nettleiefaktura ved innføring av de foreslåtte modellene, og innspill til evt. andre endringer i avregningsforskriften knyttet til risikofordelingen mellom kraftleverandør og nettselskap.*

Skattedirektoratet har i første rekke kommentarer til valg av løsning vurdert opp mot Skatteetatens forvaltningsområde. Vi mener i den sammenheng at "tilbakebetalingsmodellen" bør foretrekkes. Det vises til nærmere vurderinger nedenfor.

Underleverandørmodellen

Underleverandørmodellen er beskrevet slik at det skal inngås to avtaler, for det første en avtale mellom kraftleverandør og sluttbruker som omfatter både nettleie og levering av strøm. I tillegg skal det inngås separat avtale mellom kraftleverandør og nettselskap, slik at nettselskapet i praksis blir en underleverandør til kraftleverandørene for levering av nettjenester.

Kraftleverandørene vil formelt være å anse som selger overfor sluttbruker med ansvar for fakturering av både kraft og nettleie, men nettselskapet kan fremtre utad som ansvarlig for nettleietjenesten og være kontaktpunkt for spørsmål om nettleveransen. I følge figuren på side 22 i rapporten skal det utstedes en felles faktura for strøm og nett.

Av forslaget fremgår det videre at nettselskapet fortsatt vil ha leveringsplikt for nettleien/overføring av kraft til sluttbruker/anleggseier som underleverandør. I følge rapporten vil Underleverandørmodellen sikre kraftleverandørene skatte- og avgiftsmessig fradrag for nettleiedelen av fordringen, forutsatt at de utestående krav er endelig konstatert tapt, og vilkårene for slike fradrag for tap forutsettes oppfylt

Umiddelbart fremstår Underleverandørmodellen som en "hybrid". Modellen innebærer at kraftleverandør fremstår som selger for både kraft og nett overfor sluttbruker. Det tilsier at kraftleverandør i praksis skal kjøpe inn nettjenester og selge disse videre sammen med kraften, og dermed har ansvar og risiko for nettleveransen. Ettersom nettselskapet fortsatt skal ha leveringsplikt for nettleien/overføring av kraft til sluttbruker/ anleggseier, fremstår det imidlertid som uklart om nettselskapet er underleverandør av sine ytelser overfor kraftleverandør eller direkte leverandør overfor sluttbruker. Underleverandørmodellen bør på denne bakgrunn utredes ytterligere, men vi går ikke nærmere inn på problemstillingen, siden vi anbefaler Tilbakebetalingsmodellen, se nedenfor.

Modellen forutsetter at utgående merverdiavgift på nettselskapets skattemelding for merverdiavgift vedrørende nettsalget, vil være inngående merverdiavgift i kraftleverandørens skattemelding for merverdiavgift, samtidig som kraftleverandøren skal rapportere utgående merverdiavgift av nettsalget i sin skattemelding for merverdiavgift. Dette vil etter vår oppfatning innebære at nettleien faktureres og rapporteres dobbelt. Siden nettselskapene har monopol innen sitt nettområde, virker det unaturlig at salget skjer fra en aktør som opererer i det åpne markedet og ikke fra en konsesjonspliktig monopolvirksomhet.

I denne modellen vil kraftleverandøren fremdeles ha økonomisk risiko for sluttbrukers betaling, men vil kunne få kompensert dette delvis ved å kunne få inntektsfradrag for tapte fordringer og tilbakebetalt utgående merverdiavgift på konstatert tapte nettofordringer.

Det kan stilles spørsmål om tapsrisiko og de administrative byrdene som eventuell inndrivning medfører veier opp for konkurransenøytraliteten som ønskes oppnådd mellom konserntilknyttede kraftleverandører og kraftleverandører som står utenfor konsern. Slik Skattedirektoratet forstår modellen, er det ikke lagt opp til at kraftleverandøren skal fakturere nettselskapet for den administrative oppfølgingen og økonomiske risikoen selskapet påtar seg ved å "kjøpe" nettleveransene for videresalg til sluttbruker.

Tilbakebetalingsmodellen

Tilbakebetalingsmodellen ligner på dagens modell med gjennomfaktureringsmodell, men til forskjell fra dagens gjennomfaktureringsmodell, foreslås det å endre avregningsforskriften, slik at kraftleverandør har rett til tilbakebetaling fra nettselskapet dersom kunder ikke betaler. På denne måten føres den økonomiske risikoen tilbake til nettselskapet når sluttkunden ikke betaler nettleidelen av fordringen.

Tilbakebetalingsmodellen vil kunne gjøre det enklere for kraftleverandøren og nettselskapet å dokumentere skatte- og avgiftsmessig fradrag for eget tap på kundefordringer, forutsatt at purrenter følges og dokumentasjon oversendes fra kraftselskap til nettselskap og de utestående krav er endelig tapt. Vi forutsetter at øvrige vilkår etter skatteloven § 6-2 og forskrift til skatteloven § 6-2-1 og merverdiavgiftsloven § 4-7 og forskrift til merverdiavgiftsloven § 4-7-1 fullt ut må være oppfylt før det blir aktuelt å føre fordringer til tap, herunder kravet til klar uerholdelighet og grunnkriteriet at utestående oppgjør fra sluttbruker skyldes manglende betalingsevne og ikke manglende betalingsvilje.

Denne modellen ligner mest på det forslag som Skatteetaten tidligere har fremsatt. Det vises til Skattedirektoratets brev av 30. august 2018 til Norges vassdrags- og energidirektorat. Herfra gjengis:

Vi legger til grunn at det kan skje ved en endring i avregningsforskriften som må medføre at vederlag for nettleie som nettselskapet mottar fra kraftselskapene klassifiseres og behandles som forskudd. Nettselskapet må forpliktes til å tilbakebetale mottatte forskudd fra kraftselskap i den utstrekning sluttbruker ikke betaler, og beholde den økonomiske risiko for fordringen på nettleie og merverdiavgift i tilknytning til denne. Det forutsettes at man har forsøkt å inndrive fordringen i samsvar med merverdiavgiftsforskriften § 4-7-1 før den kan anses endelig tapt.

Videre vises det til Skatteetatens (tidligere SFS) brev til Energi Norge av 1. desember 2017. Herfra gjengis:

"Slik kontoret ser det, er det ikke meningen at kraftomsetningsselskapet skal overta risikoen for fordringen som følge av samfaktureringsavtalen. Dersom dette var tilfelle ville det vært naturlig at kraftomsetningsselskapet hadde sikret seg en kompensasjon for å påta seg denne risikoen. Det har formodningen mot seg at kraftomsetningsselskapet har påtatt seg risikoen for et faktisk tap som er større enn hva som er knyttet til selskapets egen omsetning.

Det antas at fordringen ved mislighold vil omfatte både kraftforbruk og nettleie. Det vil således være naturlig at kraftomsetningsselskapet forestår nødvendige purringer og inndrivelsesaktiviteter som kreves for å tilfredsstillende skattemessig og avgiftsmessig fradrag, jf. sktl. § 6-2 annet ledd og mval § 4-7.

Ved endelig konstatert tap må således kraftomsetningsselskapet kreve tilbakebetalt sitt utlegg knyttet til nettfakturaen overfor nettselskapet. Detaljer rundt tilbakebetaling av utlegg må reguleres i avtalen mellom partene. Nettselskapet må få dokumentert og bekreftet at tilstrekkelig inndrivelsesforsøk er gjennomført, spesifisert på den enkelte kundefordring som utlegget fra kraftomsetningsselskapet har dekket. Dette vil i sin tur være dokumentasjon for nettselskapet for å kreve fradrag skattemessig og for å kreve fradrag for merverdiavgiften som ikke er betalt av sluttbruker. Kraftomsetningsselskapet vil i sin tur kun lide tap knyttet til kraftforbruket og en eventuelt likviditetsmessig nedside som følge av at tilbakebetaling av utlegget kan ta tid."

Konklusjon

Sett opp mot Skatteetatens forvaltningsområde, og vilkårene for å kunne kreve fradrag for tap på utestående fordringer, mener vi at Tilbakebetalingsmodellen bør foretrekkes fremfor Underleverandørmodellen. Vi antar at etterlevelsen av de praktiske prosedyrene for purring på kraftselskapets hånd, sammen med oversendelse av dokumentasjonen til nettselskapet, vil ivareta nettselskapets mulighet til å kunne dokumentere og oppfylle skatte- og merverdiavgiftslovens krav til å fradragføre tap på nettleidelen av fordringen. Vi anser videre dette som en løsning som vil ivareta skattekontorets kontrollmuligheter. Dette er også den løsningen Skatteetaten tidligere har gitt anvisning på.

Vennligst oppgi vår referanse ved henvendelse i saken.

Med hilsen

Maj Hines
underdirektør
Juridisk avdeling
Skattedirektoratet

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ikke håndskrevne signaturer.